צילם: יעקב

דליה אילת:

„שעתיים וחצי לימודים ביום זה הרבה!"

דליה אילת ובעלה משה נוסעים לבלות חופשה בת־שבועיים בחוץ־לארץ. יחד איתם הם לוקחים את שני ילדיהם, בן בגיל 10 ובת בגיל 7. כידוע, יש חוק המורה להורים שלא להוציא את ילדיהם לחופשה ללא אישור מישרד־החינוך.

שאלתי את דליה אם היא קיבלה אישור כזה.

אם צריך לבקש אישור, אבקש.

● ואם לא תקבלי?

אז ניסע בלי אישור.

● נראה לך בסדר להוציא את הילדים לטייל בחוץ־לארץ?

נראה לי בסדר, ואפילו חשוב. אני מאמינה שילד צריך לקבל מקסימום גירויים, והגירויים שהוא יהיה חשוף אליהם בשבועיים של חוץ־לארץ חשובים מאוד. אני מאמינה שיום־בילויים ובו כמה שעות בנמל־התעופה, ביקור באתרים היסטוריים, במוסיאונים, שמיעת שפות זרות, קריאת מפות, אפילו עמידה בתור כמו בני־אדם, יתנו להם יותר מאשר בשעתיים וחצי ביום שהם מבלים בבית־הספר.

חינוך

● למה את אומרת שעתיים וחצי?

הילדים שלי מגיעים ב־8 לבית־הספר, וחוזרים הביתה ב־11.50. באמצע יש להם שתי הפסקות, לפעמים מיפקד קצר של חצי שעה, לפעמים יש החלפת־ספרים, ניקיון־חצר, שמירה בשער (כשהגדר פרוצה), העברת ילדים קטנים את הכביש. אם נשארים להם שעתיים וחצי לימודים ביום זה הרבה, וגם זה, כמובן, בימים שבהם אין שביתה, אף מורה אחת לא חולה, וגם אין גיוס כללי להצבה, לאירוע או לעדלאידע כלשהי.

● אני מבינה שאת מאוד לא מבסוטה מבית־הספר.

מבית־הספר של ילדיי אני מבסוטה. הם נותנים את המקסימום שאפשר לתת בתוך המערכת הזאת. אני מאוד לא מבסוטה מה־מגנגון הענקי הכולל שר, מנכ"ל, אלפי פקידים, בלי־סוף יועצים, מינהל חינוך שתופס שלוש קומות בעיריה, ועדי־הורים, מרכזיים וארציים. וכל אלה ביחד נותנים לילד שעתיים וחצי של לימודים, וגם הם מתרכזים בענייני „רנה קמה" ושתיים כפול שתיים.

● אני מבינה שאת מאוד פעילה בוועד־ההורים. יש לך רעיונות איך לשפר את המצב?

יש לי המון רעיונות. אבל אין כאן מקום לכולם. הרעיון החשוב מכולם זה לחסל את המנגנון הענקי וליצור מנגנון קטן ויעיל, שיכשיר את הנוער למאה ה־21. (דניאלה שמי)

דויד אס:

„מנסדורף הוא השחקן האמביציוזי ביותר!"

עשרת הימים האחרונים עמדו בסימן עמוס מנסדורף. ואפילו המתעלמים מספורט הרימו את הראש בגאווה, ואמרו אחד לשני „אנחנו מעצמת־טניס."

פגשתי את דויד („דוקה") אס, מי שהיה פעם אחד משלושת אלופי־הטניס של ישראל בשנות ה־50 וה־60, וביקשתי ממנו כמה מילים של נוסטלגיה. מתי ואיך זה התחיל.

בשנות השלושים הגיע מגרמניה טניסאי יהודי בשם אליעזר דוידמן, והביא איתו את האסכולה האירופית. אחריו הגיעו הנה האחים רג'אן, שחקני־טניס ברמה מיזרח־תיכונית טובה. נפתחו כמה מיגרשי־טניס, אחד בירושלים, אחד בשדרות־רוטשילד בתל־אביב ועוד כמה. ואנשים שהיה להם כסף התחילו לשחק.

● למה רק מי שהיה להם כסף?

כי הרקטות עלו ביוקר. וגם הבגדים ושיעורי־הטניס.

● איך אתה התחלת לשחק?

קיבלתי רקטה לבר־מיצווה, והייתי צריך לנצל אותה.

● אני מבינה שאתה ואליעזר דוידמן הגעתם לרמה טובה, ואפילו נסעתם לווימבלדון.

רוצה לשמוע איך נסענו? נסענו לחיפה, שנינו עלינו לבדנו

טניס

לאוניה, נסענו בה שיבעה ימים שבהם לא הפסקנו להקיא. כמרסיי עלינו לרכבת לפאריס. הגענו לשם בחושך ובקור, וחיפשנו בית־מלון לחצי לילה. למחרת המשכנו ברכבת עד קלה, משם במעבורת, שבה היקאנו שוב, עד אנגליה. ומשם לווימבלדון. כשהגענו תשושים ואומללים, הסתבר שהמיגרש הוא מיגרש־דשא, שעל כמותו מעולם לא שיחקנו. אז קצת ניצחנו וקצת לא.

● מאז זרמו הרבה מים, והטניס בארץ הסך למיקצועי ממש. מי אחראי לזה?

אחראי לזה השינוי שחל בכל העולם לגבי מישחקי מיק־צועים. בארץ אחראי לזה יהודי דרום־אפריקאי בשם יאן פורמן, שהקדיש את כולו ומרצו וכישרונו לפיתוח הטניס בארץ.

● מה אתה, בשחקן־לשעבר וכמבין בענף־הספורט הזה, חושב על מנסדורף?

לדעתי, עמוס מנסדורף הוא השחקן הרב־גווני, המרוכז והאמ־ביציוזי ביותר שראיתי. ומלבד זאת גם אין לו נקודות־תולשה בולטות, שעליהן יכול היריב לבנות. וחוץ מזה, לדעתי, הוא עוד יגיע לשיא.

● האם הניצחון של מנסדורף הוא באמת הצלחה ענקית כזו, או שזה גם קצת מזל?

הטניס הוא הספורט היחידי שבו אדם אחד יכול להצעיד את המדינה להישג. אבל מזל לגמרי לא מספיק. יש כאן בהחלט הישג רציני ביותר. (רונית אנטלר)

שעיה יריב:

„מעולם לא היתה לי מכירה מטורפת כזו!"

גם אני הלכתי לראות את התערוכה של אורי ליפשיץ בגלריה גורדון בתל־אביב. וגם אני הוקסמתי משפע התח־ריטים המצויינים. אבל נוסף להנאתי, שמתי לב לזה שכבר שנים רבות בביקור בגלריות לאמנות לא ראיתי שפע כזה של נקודות אדומות, האומרות שהיצירה כבר נמכרה.

שאלתי את שעיה יריב, בעל־הגלריה, אם אומנם כל מה שמצויין בנקודה אדומה נמכר.

כן. תוך שבוע נמכרו 75 מהתחריטים.

● איך אתה מסביר את זה? הרי ידוע שבשנים האחרונות העסקים חלשים ביותר בשוק האמנות.

פשוט, התחריטים של ליפשיץ יוצאים מן הכלל, והמחירים סבירים.

● זאת אומרת שבדרך כלל היצירות לא בל־כך טובות, והמחירים מטורפים?

אמנות

לא. אי־אפשר לרמות את הקהל. הוא הרבה יותר חכם ממה שנדמה. ליפשיץ פשוט הגיע למעמד של כמעט מיספר 1 בארץ, והתערוכה, שהיא כולה תחריטים וליתוגרפיות, במחירים של 150 דולר ויותר, כל אחד יכול להרשות לעצמו.

● האם ההצלחה במכירות הסעם תלמד אותך, ואת שאר בעלי־הגלריות, משהו, כמו לנסות למכור דברים זולים?

לא. אי־אפשר לקחת את ההצלחה הזאת ולעשות השלכה לגבי שוק־האמנות. יש תופעות חריגות, וזו אחת מהן.

● יצא גם ספר מרהיב ביופיו, ובו עבודותיו של ליפשיץ. גם הוא נמכר היטב?

במשך שלושה שבועות נמכרו 600 ספרים.

● הספר עלה 35 אלף דולר, מלבד העבודה של שנתיים וחצי שהשקעת בו. האם יחזיר את ההשקעה?

הספר נעשה מתוך כבוד לאורי ליפשיץ, והעבודה עליו גרמה לי סיפוק רב מאוד. לא ידעתי אם נחזיר את ההשקעה, אבל עכשיו נדמה שאולי כן.

● מתי, באחרונה, היתה לך מכירה מטורפת כמו הסעם?

לא היתה לי. (דניאלה שמי)